

til at forandre „Forligelsescommissjoner“ til „Forligscommissjoner“ som til at forandre „Forligelsesvasenet“ til „Forligsvasenet“, hvis det nemlig ikke vil gaae endnu videre. Jeg hørte jo nok af den grundige Forelæsning, Sproget vedkommende, som vi nu hørte af den sidste ærede Taler, at han var misfornøiet med, at man vilde have „Fredsmægler“ istedet for „Forligelsescommissair“, da han meente, at „Forligelsescommissairer“ og „Forligelsescommissarier“ o. s. v. var Noget, man hidtil havde havt, som ikke var dannet nu, og at man dog ikke skulde berøve os vor lovlige Eiendom; men jeg maa tilstaae, at jeg ikke i den Henseende kan reise nogen Sag imod det ærede Udvalg, og det skal idetmindste ikke gaae til nogen Forligscommissjon imellem det og mig, fordi det har kastet „Forligelsescommissarier“ bort. Hvis det derimod vilde rette „Forligelsescommissjon“ til „Forligscommissjon“, vilde vi have de 6 Ord dannede af samme Rod og Stamme. Men saa forekommer der et syvende Ord i Loven, og det er „Fredsmægler“, som jeg ganske vist ikke kan have det at indvende imod, som den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet, men som jeg tværtimod anseer for et meget godt og betegnende Udtryk; maaffee Grunden dertil er den, at jeg ved „Fred“ og „Ufred“ forstaaer noget Andet end den ærede Taler. Jeg troer altsaa, vi meget godt kunde bibeholde dette Ord, dersom det ikke, som det forekommer mig, faldt ned i Loven ligesom fra Himlen. Jeg har vel hørt, at Ordet „Fredsmægler“ allerede skal findes i en ældre Forordning, og som Folge deraf ikke er noget nyt Ord, men det staaer dog her i denne Lov i den Grad nyt, at man igjærnden ikke veed, hvem disse „Fredsmæglere“ ere, idet man har Banfælgelighed ved at opfatte, at man, naar man opløser en Forligscommissjon i dens to Medlemmer, saa faaer, ikke to Forligscommissarier, men to Fredsmæglere. Det forekommer mig derfor, at det vilde være ønskeligt, hvis Ord, dannede af den samme Stamme, bibeholdtes hele Loven igjennem, og jeg er saa lidt bange for „Freden“, som den sidste ærede Taler talte om, at jeg endog meget kunde ønske, at alle Ordene dannedes af „Fred“. Jeg troer, at man kunde kalde Forligelsescom-

missjonen Fredsraad, og Forligelsescommissairerne Fredsmand, og deraf aflede alle de andre Ord; men dersom Udvalget, som har dannet de fleste Ord efter „Forlig“, maatte foretrække dette Ord, saa skulde jeg heller ikke have Noget derimod. Jeg vilde da tilraade, at man kaldte Fredsmæglerne Forligelsesmæglere og Forligelsescommissjonen enten Forligelsesraad eller Forligelsesmægling; man skal da for de fremmede Ord Commissairer og Commissjon, der, med den sidste ærede Talers Tilladelse, aldrig kan blive Danst, om det endog saa nok saa ofte er gjentaget af Normand. Det var denne Sprogbemærkning, jeg skulde tillade mig, og jeg har blot endnu et Par ganske korte Bemærkninger, som jeg maa tillade mig. Den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 4de Valgfreds (Grundtvig) meente, at det danske Forligelsesvasen havde ganske sikkert et godt Ord paa sig i Udlandet, navnlig, som han frembrævede i England, men han tvivlede om, at det havde ligesaa godt et Ord paa sig her hjemme; han havde i den Anledning henvendt sig til Jurister, der ikke vare blandt de daarlige, og der havde det ikke faaet det Studsmaal. Jeg skal tillade mig at henvise ham til et andet Sted, hvor han vil faa et bedre Studsmaal om denne Ting, og et Studsmaal, som det forekommer mig, at han efter sin hele Tankeetning langt maa foretrække for Juristernes, nemlig til Søndersjyden; thi saa vidt jeg veed, regner dog den ærede Taler Søndersjyland, eller, som man kalder det, Slesvig ogsaa til Indlandet, og jeg skal da minde ham om, at da der for en 12 a 14 Aar siden besandt sig en Deputation af fem nordflesvigiske Bønder heri Kjøbenhavn for at henvende sig til Kongen i forskjellige Anliggender, der laae dem paa Hjertet, da var det ikke alene dansk Retsprog og forskellige andre Ting, de ønskede, men tillige ogsaa danske Forligelsescommissjoner. Da jeg talte med disse 5 Bønder og spurgte dem om, hvad deres Grunde egentlig var, sagde den ene af dem, hvad jeg mindes godt: „Ja, De synes vel sagtens, at det er en Smaating med disse Forligelsescommissjoner, men jeg kan forstikke Dem, at ovre hos os vilde de ikke betragte det som nogen Smaating, altsaa vi maatte